

VERS LA FORMACIÓ D'UNA ORGANITZACIÓ JUVENIL REVOLUCIONÀRIA ¹

Lev Trotski

18 de novembre de 1938

versió catalana feta per Alejo Martínez – alejomp@lycos.es - des de: "Hacia la formación de una organización juvenil revolucionaria.", en, *Escritos*, Tom X, Volum 1, Editorial Pluma, Bogotá, 1976, pp. 170-187.

Trotski: Crec que ningú pot proposar un programa i un mètode concrets per a guanyar la joventut en aquesta situació crítica que es viu al món i als Estats Units. No comptem amb precedents. En aquest terreny hem de començar a experimentar. El fet que durant l'any passat l'organització juvenil haja perdut més d'un terç dels seus adherents no és una catàstrofe terrible però demostra que encara no s'han trobat els mètodes de treball adequats. En el futur hauran de desplegar molta iniciativa i no queixar-se contínuament a la direcció central perquè no els dóna les directives necessàries. Crec que aquesta mentalitat és perillosa. Hom pot dir que tot poble té el govern que es mereix. El mateix val per al partit i l'organització juvenil. L'única cosa que pot fer el Comitè Nacional és sintetitzar l'experiència dels grups locals. Crec força important que els comitès locals del partit, almenys en la primera etapa, es dediquen més que la direcció central de Nova York a l'organització juvenil del lloc; ja que les condicions en què es mouen són les mateixes, els camarades adults poden observar els joves i, sense pretendre dirigir-los, aconsellar-los bé. Repetisc que no tenim un programa ni un mètode definits. No hem de tancar-nos a cap proposta.

Però podem traçar algunes línies generals. Al congrés internacional proposarem, i fou acceptat, el Programa de Transició, que reemplaça al vell programa mínim de la socialdemocràcia i pretén acabar amb l'empirisme de les nostres seccions nacionals, que de tant en tant inventaven una consigna sense comptar amb una perspectiva general ni amb una combinació de consignes que porten a la revolució socialista. La diferència entre el programa mínim i el de transició rau en què aquest és una introducció a la revolució socialista. Aquesta introducció és necessària per tot arreu, especialment als Estats Units, perquè allí els obrers arrossegueu moltes males tradicions conservadores, etcètera; hem de començar on aquestes tradicions acaben i indicar el camí a la revolució socialista.

Però el problema de la joventut és diferent, en el sentit que, d'una banda, no suporta el pes d'aqueixes pesades tradicions, però, per l'altra banda, la seua situació és més terrible, més aguda. Em referisc a la joventut proletària, encara que la joventut burgesa també viu una situació terrible. Com ho ha demostrat l'experiència europea, aquesta situació crítica de la jove generació, unida a la

manca de tradició, d'educació sindical, d'eleccions democràtiques, a la no adhesió a cap partit, la converteix en carn de canó dels feixistes. Què demostra açò? Que la joventut exigeix solucions radicals. Crec que és un fet molt important que els joves, als que socialment es transforma en pàries, que no poden sentir cap adhesió social o política al règim, que són molt audaços per la sola raó de la seua curta edat, que no tenen tradicions conservadores, exigisquen solucions radicals. Qui brindarà una direcció a aquesta joventut? Nosaltres o els feixistes? Ahir, mig de broma i mig seriosament, proposí anomenar l'organització "Legió de la Revolució Socialista". Crec que no trobí el suport necessari. Ara torne a insistir: "Legió de la Revolució Socialista". És un programa. Diem a la joventut, "nosaltres derrocarem la societat existent, en crearem una de nova. Aqueix és el nostre objectiu." Això no significa que rebutjarem un programa transicional. La joventut és un sector a banda, que viu una situació pròpia. El mateix obrer jove té un estat d'ànim canviant. En una oportunitat és molt radical, en una altra un xic oportunista. D'alguna manera hem d'arribar a ell, encara que siga organitzant un ball. Però pense que, malauradament, els stalinistes i els feixistes siguen millors ballarins que nosaltres. Són més rics i tenen més avantatges. Les nostres no estan en el terreny del ball, sinó en el de la revolució socialista. Millor dit, *som* la "Legió de la Revolució Socialista". Ningú pot imitar-nos. Cap altre partit pot proclamar-ho.

Es planteja el problema de la legalitat. Molts poden objectar que aquest partit pot caure immediatament sota la llei que prohibeix les activitats antinord-americanes. Sí, hem de tenir-ho present i combinar en aquest pla el treball legal amb l'il·legal. Hem de donar-los als futurs revolucionaris, i àdhuc al partit revolucionari, una explicació molt clara en el sentit que la democràcia és molt bona sense un Hage, sense el nazisme alemany ni el feixisme italià. Hem de defensar-nos. Ja hem vist a Europa que a penes els obrers s'aproximaven a la meta, el gran capital armava els feixistes. Hem d'estar disposats a entaular la batalla contra la reacció. Hem de preparar-nos per a una revolució. Jurídicament no hem de preparar-la com una revolució directa contra la democràcia sinó com a una lluita contra les males persones que no ens permeten utilitzar la democràcia per al nostre alliberament. Però repetisc que aquesta és, només, una qüestió secundària. Allò de més important és que som la "Legió de la Revolució Socialista".

No faig una proposta concreta, però crec que podríem anomenar-la també la "Legió de Lenin, Liebknecht, Luxemburg", les tres "eles". No estaria malament com a emblema. Aquest podria formar tres eles. Tal vegada és massa personal. Caldria explicar-ho a tothom. Em sembla millor la "Legió de la Revolució Socialista". Estic segur que a Luxemburg, Liebknecht i Lenin també els semblaria millor. Per descomptat, una organització d'aqueix tipus hauria de comptar amb diverses organitzacions auxiliars.

La resolució parla sobre l'idealisme i l'entusiasme contraposant-los al cinisme. No estic segur de si es tracta d'un cinisme genuí. Sovint és el cinisme imitat d'un jove que lluita per la independència, contra la tutela de l'aparell, etcètera. Possiblement hi haja alguns cínic veritables, però si es vol impulsar les tendències idealistes cal començar utilitzant-les en nom de la mateixa organització. Fem-li sentir al jove obrer, aturat, negre o jueu que, com que és un perseguit, és membre de la "Legió de la Revolució Socialista". Crec que se sentirà molt bé. Vostès han d'assolir expressar-ho. Per què no? Primer que res cal una opinió clara, una expressió molt precisa de l'objectiu revolucionari.

La segona cosa és la democràcia. Crec que és molt important la democràcia en aquesta organització. Per què? Perquè està desapareixent en tots els estats, els sindicats i els vells partits revolucionaris. Només nosaltres podem permetre una genuïna i honesta democràcia, de manera que qualsevol jove obrer o estudiant pot expressar obertament la seua opinió sense que, immediatament, se'l perseguisca. Una observació irònica per part de qui gaudeix d'autoritat constitueix també una persecució. Només podrem guanyar nous membres per a la joventut i el partit amb una intel·ligent i real democràcia. Aquest problema es lliga al de les relacions entre el partit i la joventut. Està clar que la joventut no pot reemplaçar el partit o ésser-ne el duplicat. Però açò no significa que tinguem les possibilitats tècniques d'impedir que la joventut tracte de reemplaçar el partit cada vegada que pense que aquest segueix una línia equivocada. No podem implantar l'autoritat del partit de sobte o per mitjà d'una resolució.

Si els camarades joves viuen dos, tres, cinc o deu experiències que els demostren que el partit és més savi i expert esdevindran més cautelosos en la seua oposició i més moderats en la forma de plantejar-la. Qualsevol que parle amb menyspreu del partit sentirà immediatament al voltant seu el buit i la ironia i així s'educarà. Però compte en tenir envers els camarades joves una actitud per l'estil de: "Xiques i xicots, vostès han fet molt bé en posar-se contra el Partit Socialista perquè era un mal partit, però nosaltres som un bon partit. No ho obliden. No han d'oposar-se a nosaltres." ¿Com pot hom convèncer-los amb una concepció tan general? És molt perillós. "Vostès creuen que és un bon partit, però nosaltres no!"

-Sí, estem contra l'avantguardisme quan està dirigit contra nosaltres.

I ells contestaren: "Vostès no són ni més ni menys que uns buròcrates". És molt perillós. Teòricament és correcte, igual que la qüestió de la disciplina. La disciplina de ferro, la disciplina d'acer, és absolutament necessària, però si l'aparell del partit juvenil comença exigint aqueixa disciplina des del primer dia corre el risc de quedar-se sense el partit. Cal educar en la confiança en la direcció del partit i en el partit en general perquè aquella n'és, únicament, una expressió.

Podem equivocar-nos ara en dos sentits, en el de la centralització, o en el de la democràcia. Crec que en aquest període de transició hem d'exagerar la democràcia i ésser molt, molt pacients amb el centralisme. Hem d'educar-los perquè compreguen la necessitat del centralisme. No estic segur si les pèrdues que han sofert no ho han estat a causa de la impaciència centralista o de la manca d'indulgència envers elements que no tenien cap experiència o només tenien la mala experiència del Partit Socialista, que ni tan sols saben bé què volen. Responen: "Ara ens volen ofegar però amb mètodes bolxevics genuïnament revolucionaris". S'espanten i diuen: "No, ens n'anem del Partit". No; estic a favor de la democràcia com a base del centralisme, però el centralisme en el buit no pot crear una democràcia sinó només destruir la que existeix.

Crec absolutament necessari un cens del Partit i de la joventut Per a saber amb què comptem, perquè el terme és també molt elàstic; hem de tenir especialment clar com s'agrupen per oficis, sindicats, localitats, districtes, etcètera. Amb un diagrama, el Comitè Nacional pot actuar més clarament i amb un major sentit de l'oportunitat.

Si, per exemple, hi ha una tendència d'estudiants que creuen que ells són els més adequats per a fer la revolució, estic a favor que es propose a cadascun d'ells com a aspirant. És possible que siga convenient considerar el període d'aspirant com un període de prova, i que també es pugui passar de membre ple a aspirant, especialment a causa de manca de valor o d'abnegació. Si tothom té clar que un militant no ha complert amb les seues obligacions, i més inclús si és la segona o la tercera vegada que succeeix, llavors cal dir-li: "Amic, ha de escollir entre abandonar l'organització o passar a aspirant". Crec que la prova ha de durar sis mesos, però pot passar novament a militant si capta almenys a dos joves obrers durant aqueix període.

Crec que hem de donar-los a tots els estudiants la tasca i l'obligació d'ubicar-se en el moviment obrer en un termini de sis mesos i si no ho fan passar-los novament a aspirants. D'aquesta manera comprendran que estem en un partit proletari, lligat a la lluita de classes, i no en un cenacle de discussions intel·lectuals. A aquest respecte hem de ser menys indulgents.

En allò tocant les relacions entre el partit i la joventut. No sé quins són els seus plans per al nou Comitè Nacional, però per a deixar clara la meua posició propose que si han d'escollir un altre de dinou membres no posen més de set militants del partit, és a dir menys de la meitat. Els militants del partit són militants del partit. Si treballen en la joventut no podem donar-los el dret de votar allí en contra de les decisions del Comitè Nacional. Per descomptat el Comitè Nacional del partit no ha de cometre l'error d'adoptar massa ràpidament resolucions obligatòries, especialment si es refereixen a la joventut, però si es fa amb la total acceptació del partit han de votar a favor del partit. Està

absolutament clar que tenen el deure de convèncer els altres dotze i guanyar-los per a aquesta decisió. El partit no pot simplement canviar les seues resolucions.

També tinc quelcom que dir sobre l'organització semimilitar. És molt bona en els papers però no és fàcil formar-la. Està lligada al problema de la disciplina, l'abnegació, etcètera. El principi és correcte, però possiblement vostès hagen de procedir gradualment, creant un vertader grup militar a partir d'una militància juvenil, sense que ningú estiga obligat a adherir-s'hi immediatament ni a acatar la seua disciplina. Crec evident que seran els primers a aprendre perquè tenen esperit de lluita. Es transformaran en els membres model de l'organització i a través d'ells es podrà educar els altres.

L'uniforme és també un problema de diners. Ara els estudiants es resisteixen, però si arriben a acceptar-lo els resultarà més fàcil que als obrers tenir-ne un. No conec els costums nord-americans, però un jove treballador aturat pot dir, "això no és per a mi". Si veu els magnífics xicots ben vestits i cantant, etcètera, pot fer-se a una banda, com el xic pobre enfront d'un cadet. És un problema molt important. Si es pogués donar l'uniforme a tot xicot que desitge pertànyer a la milícia seria diferent, però molt bé pot succeir que alguns obrers es diguen, "si entre estaré en una situació d'inferioritat". Cal considerar l'assumpte des de tots els punts de vista. També poden servir una insígnia, una corbata, una banda en el braç, etcètera, i no són cares. Però respecte a l'uniforme voldria que em responguen al problema material, dels diners.

Rectifique el que diguí ahir sobre els mètodes conspiratius. No és del tot correcte per a la joventut. Se'm digué ahir que es podia entendre que m'opose als mètodes conspiratius en allò que fa a la correspondència, el perill de la GPU, etcètera. Accentuï un aspecte, és a dir la nostra activitat dins del Partit Comunista, de la Joventut Comunista, amb els feixistes. És molt important però no excloent. No podem impulsar la nostra petita joventut a encarar immediatament una lluita contra les forces unificades de l'estat, els feixistes, la GPU, etcètera. Ningú proposa això. Però sí que és molt necessari per a la lluita futura conèixer molt bé els nostres enemics. I no sols teòricament (cosa que segons la meua opinió també cal) sinó en concret. La resolució de vostès menciona aquest punt només de passada. Se li dedica massa espai a l'uniforme. Hem de posar èmfasi en què per a combatre forces tan poderoses cal conèixer-les des de la perspectiva del socialisme científic. Hem de conèixer-les pràcticament, on estan ubicades, on estan els quarters generals dels stalinistes, dels nazis, etcètera. En arribar a una ciutat la primera cosa que cal plantejar és: "mostren-me el seu Estat Major, el seu mapa marcat amb cercles i agulles al voltant del seu poble, la seua ciutat, el seu comtat, el seu estat, la ubicació dels seus amics i de les seues forces". És imprescindible per a l'educació militar. Cal penetrar en totes les organitzacions enemigues i obtenir-ne xifres el més exactes possible, analitzar els seus documents per a comprendre les característiques de

les seues forces, els seus objectius, etcètera. Aqueix és el treball de l'Estat Major de l'exèrcit. L'ha de realitzar cada comitè local de l'organització juvenil.

Jo també canviaria [...] *Unió* no està malament, però possiblement *Revolució* siga millor. Però és una qüestió secundària. Totes les nostres seccions europees, Bèlgica, França, etcètera, usen *Revolució*.

Pregunta: No creu que si usem la paraula “revolució” en el nom de l'organització podria servir d'excusa per a deportar els estrangers?

Gould: No conec l'aspecte legal, però tota organització amb connexions en l'estranger ha de proporcionar al govern els noms i el nombre dels seus militants, la seua quantitat, i està subjecta a patir una investigació exhaustiva.

M'alegra que es discutisca la qüestió de la nova organització juvenil partint de què no tenim posicions preses sobre la base d'experiències del passat, que ara es tracta d'experimentar, d'aprendre de les experiències relativament modestes que ja hàgem fet. Però no estic d'acord amb el plantejament que en l'organització juvenil hi haja molta tendència a la crítica a la direcció central. Camarades, la crítica la fan tots els companys de base de totes les zones. És una deficiència de què tots som responsables, però és un fet. Ho testimfica l'experiència que hem fet amb aquesta resolució. Tota la nostra perspectiva és estimular la iniciativa de les zones, i la resolució ho assenyala extensament: iniciativa, més autonomia de les zones. Però sense iniciativa de la direcció central a les direccions de zona els resultava impossible efectuar els canvis que tots sentíem que eren necessaris; fou només amb les directives de la direcció central que comencem a funcionar. Si haguéssim estat testimonis del funcionament del centre durant l'any passat no dubtaríem a criticar-lo severament.

I si no es critica, repetirem l'experiència del passat.

Sobre el nom de l'organització, ho repetisc, no crec poder arribar a un acord respecte a aqueix punt. No tinc una opinió definitiva, però li dediqué major atenció. Però no crec que el nom “Legió de la Revolució Socialista” siga atractiu per a la joventut nord-americana. No crec que a ells els convinga el que nosaltres pretenem que els pot convenir. Pot servir com a programa, però immediatament es tenyirà de matisos que la joventut nord-americana considera forans. Aqueixa és la meua impressió, la meua opinió. Pense que hem de cercar un nom que represente també un programa, que assenyalé el caràcter revolucionari del nostre moviment, la seua audàcia, la seua resolució; però ha d'ésser un nom acceptable per a la joventut. No obstant, proposaré aquest nom en la convenció i deixarem que decidisquen els delegats. Que els delegats ho discutisquen i decidisquen, no com a proposta meua, per descomptat, perquè jo no estic d'acord, sinó com a un més dels noms suggerits. És millor deixar que els delegats ho discutisquen i decidisquen. Estic d'acord amb el camarada

Trotsky que els stalinistes i els feixistes ballen millor que nosaltres i els seus uniformes ens superen perquè tenen majors recursos; la resolució ho assenyala bé. El que ells no poden donar-li a la joventut, allò que només nosaltres podem donar-li, és el programa revolucionari i la lluita per aqueix programa per a guanyar els joves. Els altres aspectes són només expressions exteriors del caràcter combatiu de l'organització.

Ara, sobre la qüestió que en el Comitè Nacional no hi haja més de set camarades membres del partit. Com el mateix camarada Cruz diu, irònicament hauria d'ésser així; però imposen aqueix mètode avui, aqueix procediment demà, i ens quedarem sense direcció, perquè tots els quadres més avançats són membres del partit. Pregunte-li a qualsevol camarada de qualsevol secció quins són els dirigents de la joventut; li assenyalarà els membres del partit. Se deu al fet que encara que l'organització juvenil no és ideal, tots els seus militants d'avantguarda estan en el partit. A més a més, hi ha un punt de la resolució que estableix que tots els membres de l'organització juvenil de més de vint-i-un anys passaran al partit. Ideològicament és correcte i eventualment es pot concretar. Però no crec que siga útil per a l'organització posar-ho en pràctica ja. Cal fer-ho gradualment, i el mateix val per al Comitè Nacional.

La qüestió dels diners per a l'uniforme és un punt molt important. Precisament, la resolució no parla d'un uniforme complet amb pantalons, botes, etcètera, sinó d'un força simple: camisa, corbata, gorra, accessible financera a la mitjana dels joves i que ells accepten amb molt d'entusiasme. La camisa blava costa entre cinquanta centens i un dòlar, la corbata roja deu centens, el barret entre quinze i vint centens. Però fins ara, sempre que un camarada no pot comprar-lo, ho fa col·lectivament l'organització. És totalment realista des del punt de vista monetari.

I per fi, el problema de l'educació. És cert; la resolució l'encara correctament. No sols aquesta sinó totes les qüestions. Vostès tenen el programa d'acció, que assenyala molt detalladament la manera de portar a terme aquesta resolució i suggereix mètodes concrets per tal d'aplicar-la. La nostra organització juvenil necessita enormement ésser educada. I, com ja ho assenyali, aqueixa és una de les seccions més importants del programa d'acció. I la futura organització es proposa adoptar-la.

Trotsky: “No som una organització juvenil, som una organització partidària”. Així, doncs, propose que traguem del Comitè Nacional els buròcrates del partit i posem elements juvenils nous. “No! No! No! Això és perillós. La possibilitat que la joventut es dirigisca sola és perillosa.” Això és burocratisme. El burocratisme és la manca de confiança en la limitada comprensió de les masses. Els assegure que el Comitè Nacional és la millor universitat de l'organització. És molt important. Si els set són bons mestres i del partit, aqueixos set seran els millors i els altres dotze seran bones persones. Seran accessibles als arguments

vàlids, i en la propera convenció vostès eliminaran la meitat; resultarà evident que no són aptes. Però els altres sis progressaran molt i reemplaçaran els membres eliminats. Crec que respecte de l'educació i el desenvolupament de l'organització en la propera convenció haurem de donar un gir molt bruscat. Jo proposaria només cinc membres del partit i catorze militants de base de l'organització juvenil, i els assegure que seria excel·lent. Però puc fer una concessió i repetir la meua proposta, set i dotze.

Quina és actualment la relació entre aquests membres del partit i la joventut? No hi ha en ella la menor elasticitat. El Comitè Nacional decideix què farà la joventut. En aquest sentit el Comitè Nacional de la joventut és també una anella entre el Comitè Nacional del partit i la base juvenil. Tenim el segon partit, una nova edició del partit en una organització independent de la joventut. Si són dotze, la majoria, segurament reflecteixen millor l'esperit juvenil que els principis del marxisme, però si vostès no són capaços de guanyar-los per a les seues decisions és perquè aquestes són roïnes, o massa prematures per a aquesta organització, i llavors cal posposar-les. És millor postergar que dirigir mitjançant decisions burocràtiques. És una proposta molt, molt important, més important que totes les altres. Discutint amb els camarades, he mencionat a vegades que, quan lluitàvem contra el tsarisme en la il·legalitat, cada vegada que arrestaven la direcció els presos pensaven que s'havia perdut tot. Però cada vegada que açò succeïa l'organització avançava, perquè els joves eren bons i capaços, però estaven un poc oprimits per l'autoritat del comitè il·legal, ja que ningú podia controlar-lo. Estic segur que el nostre problema principal és com renovem la joventut a partir de la joventut.

Sí, la proposta del nom. Si vostès tenen un nom millor, un nom proletari, revolucionari, podrà provocar entusiasme, però no la revolució socialista. Crec que la revolució és atractiva per a la joventut. "Legió de la Revolució Socialista" és un bon nom. El camarada Gould promet proposar-lo en la convenció, però no de la manera en què es proposa un bon nom. No obstant, jo vull que vostè el propose així, no com si fóra un mal nom.

Quant al treball conspiratiu, crec que fins en els sindicats, fins i tot en Minneapolis, es pot produir un capgirament que implique que els reformistes passen a ésser majoria i expulsen els nostres camarades.

Hem de tenir camarades que no actuen obertament sinó en la clandestinitat i puguem quedar-se en el cas que hi haja expulsió. És absolutament necessari.

Quant a l'educació, una etapa important és acostumar els companys a ésser exactes en tot. Arribar puntualment a les reunions, donar xifres exactes, sense exageració, perquè molt sovint quan manquen l'entusiasme i l'activitat se'ls reemplaça amb el fervor en l'exageració dels números, les activitats, etcètera. Això també forma part de l'educació marxista bolxevic.

¹ Còpia taquigràfica sense corregir d'una discussió amb Nathan Gould, secretari nacional de la Lliga Juvenil Socialista (Young People's Socialist League, YPSL). [part de la nota de l'edició castellana]